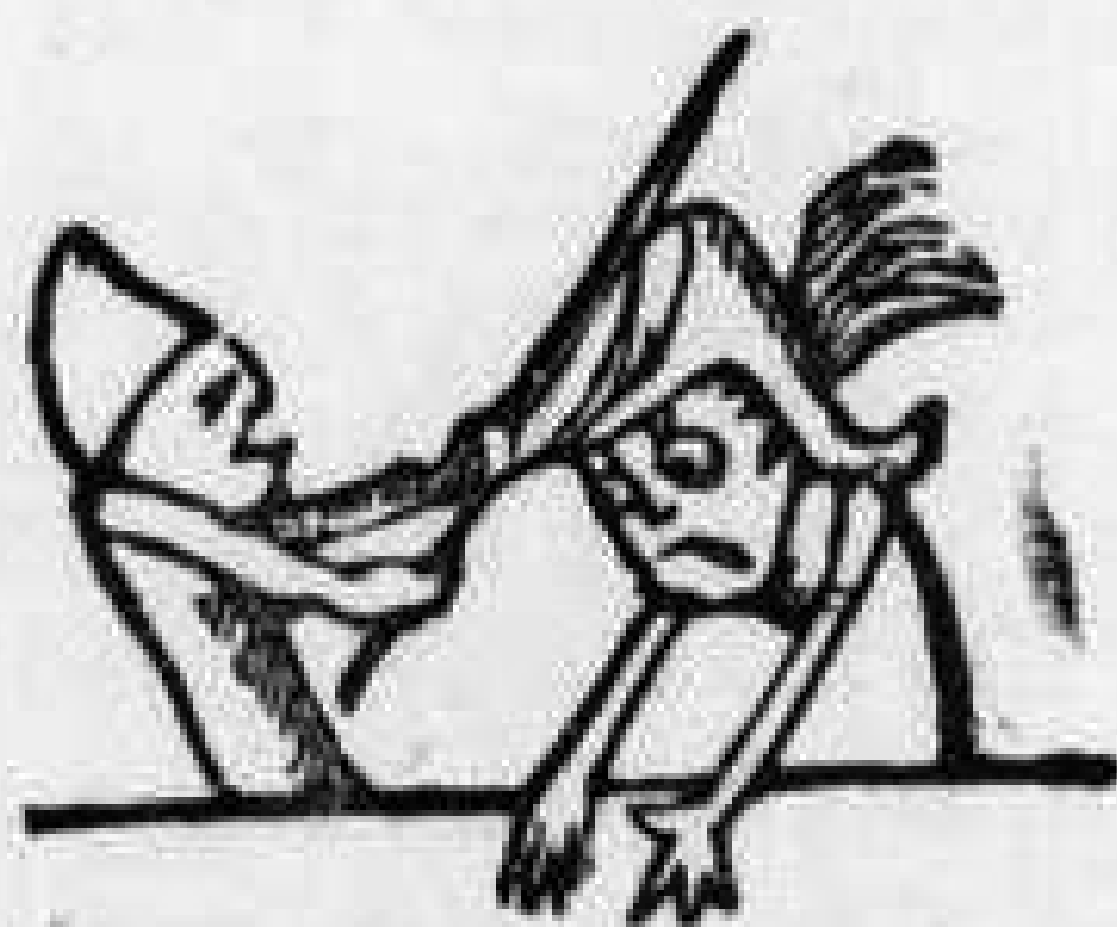

“Ὁρα καλή, κύρ Δήμαρχε, κί’ ἐκεῖ ὅπου θὰ πᾶς
νὰ μᾶς θυμᾶσαι κάποτε καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾶς.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Φωτιὰ ἐπάνω ἰστὴ φωτιὰ, καμῖνι ἰστὸ καμῖνι,
τελείωσαν τὰ ψέμματα, ρουθοῦνι δὲν θὰ μείνη.
Βρασμὸς, σεισμὸς, ἡλιασμὸς . . .

Π.— Σλασμὸς, μωρὲ μουρμούρη.

Φ.—Αὐτὸς ὁ λίβας, Περικλῆ, μοῦ ἔκαψε τὴ μούρη.

Π.—Μὰ τί ἀέρας, Φασουλῆ! . . . πᾶσαν ζωὴν θὰ φθείρη.

Φ.—Θαρεῖς πὼς βγαίνει, Περικλῆ, ἀπὸ καθουρδιστήρι,

καὶ τώρα εἰμπορεῖς νὰ λὲς καὶ νόκτα καὶ ἡμέρα
πὼς κοπανᾷς ἀληθινὰ καθουρδιστὸν ἀέρα.

Π.—Ἀλήθεια λὲς, βρὲ Φασουλῆ . . .

Φ.— Θεούλη μου, τί λίβας! καταφλογίζει μέγαρο καὶ δρόμους καὶ καλύδας, καὶ ἔπου πάω, Περικλῆ, μὲ στρόνει ἰστὸ κυνήγι, μὲ κατακαίει σύσσωμον, μὲ τσουρουφλᾷ, μὲ πνίγει, μοῦ ξεβιδώνει τὸ μισαλό, μὲ ἀνάθει τὰ καντύλια, καὶ οἱ πλανηταὶ γύρω μου γυρίζουν σὰν σφοντύλια. Ἄφ’ ὅσ’ ἀκούω οὔτε γρὺ ἔμπορῶ νὰ καταλάβω, ἔπου πηγαίνω καίσομαι, ἔπου σταθῶ ἀνάθω, στριγγλίζω, σκούζω, μαίνομαι, δὲν εἶμαι ἰστὰ σωστά μου, ὁ λίβας ἀπ’ ὀπίσω μου, ὁ λίβας κί’ ἐμπροστά μου. Βρὲ λίβα, ξεφορτώσου μας, βρὲ λίβα, μὴ μᾶς πνίγης, βρὲ λίβα, σὲ παρακαλῶ ἐξ Ἀθηνῶν νὰ φύγης, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔρχεται σφοδρότερος ἀκόμα, καὶ καίει κάθε μάρμαρο καὶ καίει κάθε χῶμα, καὶ μόλις στρέψω ἀπ’ ἐδῶ τὸ δόλιγο μου κεφάλι μοῦ καίει τὸνα μάγουλο σὰν μιά φωτιὰ μεγάλη, καὶ μόλις στρέψω ἀπ’ ἐκεῖ μοῦ καίει καὶ τὸ ἄλλο, καὶ μοναχὸς δαγκάνομαι τὴ λύσσα μου νὰ βγάλω.

Δὲν ξέρω τί μοῦ γίνεται, δὲν ξέρω ποῦ νὰ φύγω, πέρνω λαγκάδια καὶ βουνά γιὰ ν' ἀναπνεύσω ἄλλο, μὰ καίνε δέντρα καὶ κλαδιά καὶ τοῦ γιγαλοῦ τὰ φύκια, καὶ πέφτουν ἀπ' ἐπάνω μου σκασιμένα τὰ τζιτζίκια. Φοβοῦμαι τὴν ἀνάπλεξιν, φοβοῦμαι καὶ τὴν λύσσαν... καὶ ἂν αὐτά, βρὲ Περικλῆ, τὰ βάσανά μου ἦσαν, θὰ ἠύχαριστουν τὸν θεὸν τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, μὰ ἔγω κι' ἄλλα πρὸ πολλά, ποῦ εἶναι νὰ τὰ χάσης. Οἱ φύλλοι καὶ οἱ κώνωπες μὲ πεινασμένον βλέμμα μὲ πολεμοῦν νυχθημερόν καὶ μοῦ ροφοῦν τὸ αἷμα, κι' ἢ μυγιάς ζευγαρόνουνται ἰστὴ μύτη μου ἀπάνω, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω μὲ αὐταῖς τί διαδόλο νὰ κάνω. Τί συμφοραί, τί βάσανα, τί φοῦρνος εἶν' ἐκεῖνος!... δὲν εἶμαι πλέον ἄνθρωπος, δὲν εἶμαι οὔτε κτήνος, δὲν ἔχω πλέον αἰσθησιν, δὲν ἔχω πλέον σῶμα, δὲν εἶμαι ἄρρηγ, θηλυκὸς κι' οὐδέτερος ἀκόμα. Εἶμαι ρευστόν, ἀέριον, ὑγρόν, πνοὴ ἀέρος, καὶ εἰς ἀτμός πλανώμενος ἐπάνω τοῦ αἰθέρος, εἶμ' ἐλαφρὸς σάν ποῦπουλο, σάν τοῦ γιγαλοῦ τὴν ἀμμο, κι' ἂν μὲ φυσήσης, Περικλῆ, ἀμέσως πέφτω χάμω, σάν ἓνα φύλλο κίτρινο ὁ ἀνεμὸς μὲ πέρνει καὶ μὲ σηκώνει ἰστὰ φτερά κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ φέρνει. Γι' αὐτὰ καὶ ἄλλα πρὸ πολλά μὲ λύπην μου μεγάλην, γιὰ ἓνα μῆνα, Περικλῆ, θὰ σὲ ἀφήσω πάλιν, καὶ σὺ θὰ μείνης μοναχός, καθὼς καταλαμβάνεις...

Π.—Λοιπὸν κι' ἐφέτος σκέπτεσαι τὸν πλοῦσιο νὰ κάνης;

Φ.—ὦ! ναί, θὰ φύγω, Περικλῆ, τὴν πόλιν τῶν Σοδόμων, προτοῦ ἀπὶ ἡλίαισιν νὰ ξαπλωθῶ ἰστὸν δρόμον.

ὦ! ναί, θὰ φύγω, Περικλῆ, κι' ἔπου μὲ βγάλ' ἢ τύχη, τῆς νέας Ἱερουσαλήμ κρημνίζονται τὰ τεῖχη, ἀπὸ καπνὸν ἐθόλωσε τῶν οὐρανῶν ὁ θόλος, καὶ τῆς ἡμέρας ὁ ἀστὴρ ἐπορφυρώθη ὅλος. Ἰδέ, ἰδέ, βρὲ Περικλῆ...

Γ.— Τὰ βλέπω, βρὲ κενέφη...

μὰ πόθεν νὰ προέρχωνται αὐτὰ τὰ μαῦρα νέφη;

Φ.—Φωτιά ἰστὰ δάση, Περικλῆ, κι' εἰς πᾶσαν γῆς γωνίαν, κι' ἐκάθ' ἓν Ἡφαίστειον εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, κι' ὡς ἐδῶ πέρα ἔφθασε ἢ λάβα τοῦ κρατήρος...

Π.—Τί θὰ τραβήξης, ἄθλιε ἱππότα τοῦ Σωτήρος!

Φ.—Ἰὼ! ἰὼ! δεινὰ δεινῶν, φωνάζω πρὸς τὸν Πλάστην!.. ὦ! τί θανάτους βλέπομεν ἐμπρὸς μας καθ' ἐκάστην. Ἄνεστραμμένους θεωρῶ τῆς φύσεως τοὺς νόμους... ἰδέ!.. ἰδέ!.. ξαπλόνονται οἱ ἄνθρωποι ἰστὸς δρόμους. Θαρρεῖς πὼς κάνουν χωρατὰ μὲ τὰ ξαπλώματά των, καὶ ὅμως, φίλε Περικλῆ, πεθαίνουν ἰστὰ σωστά των. Κἂν δίψα τοὺς ἀπέθανε, κἂν τύφος, κἂν χολέρα, κἂν πονηρὸν μικρόδιον κρυμμένον ἰστὸν ἀέρα, κἂν ἡλιος τοὺς ἐκτύπησε, κανέννας δὲν εἰξεύρει, κι' οὐδὲ ὁ Πύργος εἰμπορεῖ ἐξήγησιν νὰ εὔρη. Κι' ἐνῶ καμπόσοι ἐξαφνα τὰ κῶλα των τινάζουν οἱ ἄλλοι πάλιν γιὰ νερὸ νυχθημερόν φωνάζουν, καὶ κάθε τόσο βρῖσκονται ἰστὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων ὑδραγωγεία, φρέατα, πηγαὶ ὑδάτων νέων.

ἀλλ' ὅμως μόλις, Περικλῆ, ὁ Δήμαρχος κινήσῃ νὰ ἐξετάσῃ τὰς πηγὰς ἐν τόσῃ συγκινήσει, κάθε πηγὰδι χάνεται καὶ τὸ νερὸ στερεοῦει κι' ἀρχίζει πάλιν ὁ καθεὶς νερὸ νὰ τοῦ γυρεύῃ. Κι' ἐγὼ προχθὲς εἰς τὸν Τρολλὸ μονάχος μου ἐδῆξα καὶ ἀνάμετα σὲ θεὸ βουνά πολὺ νερὸ εὔρηκα, καὶ τοῦ Δημάρχου ἔγραψα νάλθη νὰ τὸ κυττάξῃ, ἀλλ' ὅμως μόλις ἔφθασε ὁ Δήμαρχος μ' ἀμάξι, ἐσμίξανε τὰ θεὸ βουνά τὰναθεματισμένα καὶ τὸ ἀθάνατο νερὸ ἐπῆγε ἰστὰ χαμῆνα. Γιὰ δλ' αὐτὰ ὁ Δήμαρχος δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ κι' ἐπῆγε εἰς τὸ Μόναχον μὲ ἀργυρὸ στεφάνι ὡς φόρον ἐκτιμήσεως, ἀγάπης καὶ λατρείας ἰστὴν μνήμην τοῦ φιλέλληνος ἀνδρός τῆς Βαυαρίας, κι' ἐπῆρε τὸν Καλλιφρονᾶ μαζί του καὶ τὸν Ψύλλα, κι' ἄς γίνουν δλα θάλασσα κι' ἄς γίνουν δλα νίλα. Ἄλλ' ὅμως ἄς ἐλπίζωμεν πὼς δταν θὰ γυρίσῃ ἀπὸ κρυστάλλινον νερὸ ἢ γῆ θὰ πλημμυρήσῃ, καὶ τότε πλέον, Περικλῆ, καθ' ἱερόν καθήκον θὰ πάρωμεν τὸν στέφανον ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον καὶ πᾶς δημότης μὲ αὐτὸν τὸν Δήμαρχον θὰ στέψῃ... Ἐν τούτοις, σὲ παρακαλῶ, ὁπόταν ἐπιστρέψῃ νὰ τοῦ εἰπῆς ἐκ μέρους μου ἀμέσως νὰ φροντίσῃ κανέν' ἀφοδευτήριον κρυστάλλινον νὰ κτίσῃ νὰ δροσισθοῦν τοὺλάχιστον τὰ πίσινά μας ἄλλο.

Π.—Θὰ τοῦ τὸ πῶ κι' ἐκ μέρους μου...

Φ.— Λοιπὸν ποῦ λὲς θὰ φύγω.

Θὰ πάρω κάμπους καὶ βουνά μ' ὀμπρέλα καὶ ριπίδι καὶ θάχω μόνη συντροφιά τὸν Παρασκευαῖδην, τὸν πεζοπόρον τὸν γνωστόν, ποῦ δταν πάρῃ φόρα ἐκ τῆς Λαρίσσης ἔρχεται γιὰ χάξι σὲ μιὰ ὥρα, κι' ἀπλόνονται τὰ σκέλια του, ὁπόταν θὰ βαδίσῃ, τὸ ἓνα ἰστὴν Ἀνατολὴ καὶ τ' ἄλλο εἰς τὴ Δύσι.

Μ' αὐτὸν θὰ φύγω, Περικλῆ, πρὶν μὲ κτυπήσῃ τρέλλα... πορτὲ μοῦ μὸν παρασόλ, νὰ σὲ φιλήσω ἔλα.

Φλογίζεται ἢ ὄψις μου κι' αἱ δύο παρειαί μου...

ἀντίο, φίλε Περικλῆ, Ἀβεσσαλώμ υἱέ μου, ἀγάπη μου, τζιτζίκια μου, καὶ μοναχό μου ταῖρι, ποῦ μοῦ ἀργάζεις τὸ πετσὶ χειμῶνα καλοκαῖρι.

Π.—Τὰ δάκρυα μοῦ ἔρχονται... ἀκόμη ἄλλο μείνε.

Φ.—Μὴν κλαῖς, καὶ μὲνε Περικλῆ, κι' ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι

Σὲ χαιρετῶ, πρωτεύουσα μεγάλη τῆς Ἑλλάδος, ὦ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, ὦ χώρα τῆς Παλλάδος, κι' ἀπόπατε τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς... σὲ παραιτεῖ προσωρινῶς κι' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς.

Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, τὸν Φασουλῆ σου κτύπα, μὰ πὲς καὶ ἰστὸν Φιλήμονα ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα.

Π.—Πλησίασε νὰ σ' ἀσπασθῶ ἰστὸ στόμα καὶ ἰστὴ μύτη.

Φ.—Λοιπὸν καλὴν ἐντάμωσιν εἰς τοῦ Δρομοκαῖτη.

Π.—Εἶθε νὰ δώσῃ ὁ θεός...

Φ.— Τοὺς Ἑλληνας ἀγάπα.

Π.—ὦρα καλή, βρὲ Φασουλῆ, μὰ πάρε καὶ μιὰ φάπα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν ὡς κάνω — πὼς ἰστὸ σπῆτι μου ἀνέσθι,
ἰστὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἐῶδη, — θεὸ ἰστὸ λάδι, τρεῖς ἰστὸ ξύδι.

μὲ Χημαῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μακμῆ.